

H ART

Christopher Knowles, 'Untitled', 2014. 61 x 76,2, oil marker on canvas

Het bekendste werk van de Amerikaanse kunstenaar en dichter Christopher Knowles (°1959) moet wel zijn serie 'typings' zijn: op een schrijfmachine gecreëerde geometrische patronen in gekleurde inkt, die uit letters en cijfers zijn opgebouwd (en waarvan er enkele aangekocht zijn door o.a. het MoMA). Office Baroque toont momenteel een deel van het oeuvre van Knowles waar hij sinds de jaren 90 even consistent aan heeft gewerkt, maar dat minder aandacht kreeg: de zogenaamde 'oil marker paintings', gekenmerkt door de niet direct evidente combinatie van viltstift op doek. De elf werken van bescheiden formaat getuigen van een eigenzinnige, herkenbare visuele taal: kleurrijke, frisse, vrijmoedige figuraties zijn het, van dagelijkse, neutrale objecten of gebeurtenissen die bij iedere (trotse) Amerikaan wel in zijn geheugen gegrift liggen.

Knowles' weergave van, bijvoorbeeld, het feestgedruis tijdens de Onafhankelijkheidsdag op 4 juli of een gelukzalige Pete Sampras, beker inclusief, bij het winnen van Wimbledon fascineren in hun ruimtelijke complexiteit die iets weg heeft van het analytisch kubisme. De voor- en achtergrond zijn vervlakt; felle kleurvlakken staan los van elkaar en vormen abstracte puzzelstukjes; gezichten, ledematen en prints vloeien en vervloeien in elkaar. Diezelfde dynamiek en vitaliteit zit ook in een weergave van het New Yorkse gebouw van de Stock Exchange uit 2004, zij het hier vooral dankzij de van het canvas af knallende kleuren. Dit kapitalistische architecturale symbool bij uitstek licht, in al zijn grandeur, zegevierend op in een compositie van zinderende zomertinten. Knowles is in zijn kleurkeuze, net als die goede oude fauvisten, erg sec in zijn voorkeur voor ongemengd en fel.

Of het nodig is bewust of op de hoogte te zijn van het autisme van de kunstenaar om de werken te 'begrijpen'? Absoluut niet, maar het voegt wel een interessante dimensie toe. Wie dicht bij de schilderijen komt, ziet onmiddellijk dat achter de figuratie een lijnenspel schuilgaat van kleinere, met de hand getrokken vierkante vlakken die de kunstenaar onvermoeibaar één voor één heeft ingekleurd. Hoe klein ook, geeft het inzicht in zijn gedetailleerde, schematische en analytische kijk op de realiteit, die desalniettemin zeer ongeforceerd en, zoals gezegd, blijmoedig overkomt.

Naast de Amerikaanse taferelen, geeft Knowles andere zaken weer die hij, zou men denken, goed kent of waar hij zich comfortabel bij voelt: huiselijke scènes, een display van een elektrische rolstoel, of een wekker uit zijn wekkerverzameling. Met dit laatste zet hij (onbedoeld?) een denkproces in gang dat cirkelt om de huidige obsessie met tijd en de frustratie van het zich steeds te moeten conformeren aan bedachte systemen en gedragingen – een struggle waar iedereen zich wel iets bij kan voorstellen.

Grete SIMKUTÉ

Christopher Knowles tot 9 april in Office Baroque, Ravensteinstraat 44, Brussel. Open wo-za van 11-18 u. en op afspraak.
www.officebaroque.com